

José Millet
Café Català.
carrer Aragó i Vives
Barcelona.

Gleida, 16 Gener 1938.

Admirat amic i Mestre:
di' dec la joia més gran
que he tingut, des que la guerra,
ací a Gleida m'ha portat,
puix que el rebre canta seva,
per a aquest pobre soldat
és un motiu d'alegria
que amb res no podré pagar.
Si veies com me la guardo!
i com l'essengo als companys
que, com nosaltres, estimem
tot allò que és català!...

Dir que l'Orfeo està en vaga
i ara ni s'ay a assajar,
puix que este els fronts i les cues
s'han quedat sens personal.
Es clar que això és cosa Trista,

però tots hem d'esperar
que quan la guerra s'acabi,
tot torxarà com abans
i l'Onseó altra vegada
es serà mobilitzat,
i torxaran els carreiers
i les vies torxaran
i altre cop, cada vesprada
estarà tan animat
com abans d'aquesta guerra
que ja ens té fastiguejats.

Venrem el Sr. Riera
amb una cara de pany
bo i enfaitant la guitxella
que s'escaparan cridant.

Els mestres Pujol, Comella,
Tomàs, Millet i Salvat
saltaran entre els cosistes

i assistiran als assaigs
de l'obra que ja assajàvem:
la Missa de Joan Bach.⁽¹⁾

I sostè, savant l'harmonium
i amb la batuta a la mà,
vinga bracejar, aixecar-se,
seure altre cop i cuidar:

"Aquestes mosses, que callin!"

"Tomàs, aquells nois d'allà
que estan llegint el T.B.O."

I quan algú arribi tard:

"Ep, mosses! vinga més d'hora!"

"Tu, noi, que has fregat els plats?"

i, mentre tant, l'harmonia
d'aquella Missa de Bach

(1) - Ja sé que es diu Sebastià,
mò el seny mi ho ha fet escusar.

ens selectarà l'oida
i omplirà tot el Palau.

Ai, l'Ongeó, com l'enyoro!
com enyoro aquells assaigs
i les cantaires boniques!
(això yo ho escric molt alt
perquè la meua xicota
yo se n'arribi a enterar!).

Per, el que primer li deia:
esperem les confiances
que quan s'acabi la guerra,
tot el que he dit, passarà
i viscdram dies de glòria
per l'Ongeó Català.

Mentrestant, rebí encorçades
d'aquest cantaire i soldat
i records a tots els mestres
i companyes i companys.

Sept Lluís